

Inechităţi de pe Zambezi pe Facebook

Facebook-ul, prin uşurinţă şi accesibilitate este locul favorit de prezentare a ideilor, mesajelor şi, de ce nu, a creaţiilor artistice. În cazul nostru, asistăm la o evervescenţă creatoare a epigramaştilor, care nu mai prididesc cu postările şi cu prezentarea premiilor şi distincţiilor câştigate. Asta nu e rău, e o comunicare directă, nescorţoasă, un prilej numai bun de a te face cunoscut. Lumea află direct şi imediat de ce îţi trece prin gând.

Ce te faci, însă, când acest imens spaţiu virtual este locul de exhibare şi a neaveniţilor în epigramă, care folosesc această facilitate pentru a-şi prezenta “creaţiile”, de a culege aplauzele altor zeci de admiratori, la fel de “pricepuţi” ca şi ei (ele), ceea ce le dă o aură de confirmare, pe care o cerşesc cu disperare prin alte locuri şi, pe bună dreptate, nu o primesc.

Departate de mine gândul de a judeca persoanele, eu mă întristez numai când văd subproducţii intitulate “epigrame”, care, prin exhibare şi confirmare, de multe ori, din partea epigramaştilor cu pretenţii, le umflă pipota multor nechemăţi şi îi fac tot mai refractari la atenţionări şi critici, ba chiar agresivi dacă îndrăzneşti să te atingi cu un degeţel de “operele” lor.

Exemple sunt cu zecile, iar unele sunt de-a dreptul gogonate rău. Aş dori să le mai temperăm un pic elanul acestor grafomani pentru că, pe urmă, încep să dea şi lecţii.

Deci, fără a ataca persoana, vă propun să judecăm împreună o năzbâtie postată tipător recent. Cităm integral şi fidel:

*INECHITĂȚI CA-N BAZINUL HIDROGRAFIC AL FLUVIULUI ZAMBEZI
(Zambia, Angola, Namibia, Botswana, Zimbabwe, Mozambique)
Noi de pe Dunărea bătrână
Parca-am fi de pe Zambezi,
Cei mulți cu bani puțini pe lună,
Alții, cu-aceiași bani... pe zi!*

Orice cunoscător al epigramei vede aici un imens fâs, o însăilare de patru enunțuri care nu are nimic de a face cu epigrama, nu au ritm, nu au rimă, nimic!

În primul rând, ce vrea omul acesta să zică aici? Reușiți să pricepeți? Despre ce inechități e vorba aici? Ați citit undeva despre oarece “mari inechități” din bazinul hidrografic al fluviului Zambezi, chiar dacă autorul, pentru clarificări, detaliază admirabil țările care fac parte din el. Ce treabă are săracul Zambezi aici, în afară de faptul că aduce (zice autorul) o rimă la “zi”? Care e legătura dintre hidrografie și retribuția lunară a celor mulți și cea diurnă a altora, puțini?

Ia să vedem cum stăm din punct de vedere al rimelor: “bătrână” nu rimează cu “lună”, iar “Zambezi” are accentul pe *e*, nu pe “zi”-ul final, ca să rimeze cu “zi”.

Ia să vedem cum stăm și cu accentele:

Noi, **de** pe **Du-nă-rea** bă-**trâ-nă**,
Par-c-am fi de **pe** Zam-**be-zi**,
Cei **mulți**, cu **bani** pu-**țini** pe **lu-nă**,
Al-ții, cu-a-**ce-iași bani**... pe **zi**.

Admirabilă aiureală a ritmurilor, nu-i așa? P.S. Virgulele îmi aparțin.

Deci, enunț ioc, ritm făcut zob, rime inexistente. Care credeți că sunt reacțiile celor implicați?

O cârcă de „admiratori” și *Like*-uitori căzuți pe spate de admirație îi umflă cota autorului, flatându-l cu aprecieri calitative. Surprinzător, apar și nume de relativ epigramiști printre ei. Cineva care se pricepe, totuși, îi atrage atenția respectivului că „opera” sa suferă. Vaaai, ce greșeală! Fulgere și tunete din partea nedreptățitului răbufnesc.

Acesta e dezavantajul Facebook-ului. Pe lângă ușurința publicării și efemeritatea gloriei de o zi, apare această umflare artificială a non-talentelor. Se găsesc oricând 10-15 admiratori habarniști care să-i cânte în strună și așa, din aplauze în aplauze, omul nostru chiar începe să se creadă geniu. Și suferă epigrama, pentru că așa ceva ajută la crearea impresiei superficialității ei, dând la moară teoriei „strănutului”.

Aș ruga numele relativ „sonore” din epigramă să se mai abțină în a da apă la moară acestor nulități. Nu de alta, dar își dau singuri (singure) cu firma în cap. Mai bine pierdem un „prieten” de Facebook, decât să fim giranții non-epigramei.

Din nou, a nu se înțelege că aș avea ceva cu persoana. De cele mai multe ori, cu mari chinuri, i se mai strecoară și lui (ei) o epigramă căznită în revistă. Una la 50-60 trimise, de regulă. Și, cel mai adesea, cu un pic de „ajutor”, ca să se vadă și alții în paginile revistei, nu numai „geniile”, cum ne-a acuzat un astfel de maestru neînțeles. Din păcate, îndeajuns ca dânsul (sau dânsa, evident, nu facem discriminări), să pună pe cartea de vizită, cu litere mari, imediat sub nume: „*Publicat în revista EPIGRAMA*”. Asta înțeleg ei din bunăvoința redacției!

Laurențiu GHIȚĂ
Redactor Șef EPIGRAMA